

træden man havde Grund til at være utilfreds, kan jeg ikke dele, og man vil heller ikke kunne slaae sig til Ro med den Betragtning, der er bleven fremfat, at, hvis der stete Misbrug, saa kunde vi gjøre det om igjen; nei, det kunne vi ikke; thi har en Justitsminister gjort sig skyldig i et saadant Misbrug, saa vil han møde os med Betoet, naar vi ville gjøre Forandringer, men, have vi Lovbestemmelsen, saa er det os, der have Sagen ihænde. Den Betragtning, at det: at have Spørgsmaalet afgjort ved Lov skulde kunne lægge Hindringer ivoien for at tilvelebringe heldige Forandringer, kan jeg heller ikke indrømme Rigtigheden af. Skulde man nemlig finde, at der var ønskelige Forandringer at foretage, saa vilde det jo ikke have nogen Vanstuelighed at faae dem gennemførte ved en ny Lov, og, ihvorvel en Straffelov som denne er af stort Omfang og Betydning, kan dette dog neppe siges at være til Hinder for i enkelte Punkter at forandre den, naar man finder en Forandring ønskelig. — Der er fremfat Forslag om, at, hvis man vil beholde Dødsstraffen, skulde man affkaffe den offentlige Henrettelse og derimod foretage den paa en mere hemmelig Maade og anvende det saakaldte „Intramural-System“. Jeg troer, at dette Forslag har store Betænkneligheder. Det gjælder maaskee om alle Lande, men det gjælder ganske bestemt om Danmark, at Almuen altid er meget mistænksom. Indførte man nu hemmelige Henrettelser, saa vilde der, hvorefter der foregik en saadan, udsprede sig et Røgte om, at det ikke var gaaet rigtigt til. Var det en Mand af en anseet Familie, man havde henrettet, saa vilde det hedde sig, at det var en Dulfe, man havde henrettet, eller slet ingen Ting, og at man havde ladet Forbryderen slippe til Amerika; var det en simpel Mand, der havde lidt Dødsstraffen, saa vilde det hedde sig, at man havde mishandlet ham, o. s. fr. — Jeg troer derfor, at det vilde være en meget uheldig Bestemmelse.

L. C. Larsen: Det er forekommet mig, at der i det foreliggende Lovudkast mangler en Bestemmelse som den, jeg har tilladt mig at foreslaae under Nr. 124, og som det høitærede Thing nylig har givet Tilladelse til at maatte

komme under Forhandling her. Min Opmærksomhed blev henvendt derpaa, allerede da denne Sag var til Forhandling i forrige Session, ved et Tilfælde, som jeg da fik med at gjøre. En Mand havde nemlig paataget sig at opskyde en anden Mand's Krigstjeneste imod en Betaling af 400 Rd., og han bragte det virkelig dertil, at den Mand, der skulde betale ham disse Penge, blev fri for Krigstjeneste og betalte ham Pengene. Men derimod kom han ikke selv til at gjøre Krigstjeneste, da det viste sig, at han var en straffet Person og kun ved falske Attester havde bragt det dertil, at den anden Mand blev fri. Der var endnu tilbage af Pengene 200 Rd., og da han nu var dømt, opstod det Spørgsmaal, hvad der skulde gjøres ved disse 200 Rd. Den Mand, der var bleven fri og havde betalt Pengene, havde jo ingen Skade lidt og kunde altsaa ikke forlange dem tilbage, og der var efter min Formening ingen Anden, der havde noget bestemt Krav paa Pengene. Jeg veed ikke, hvad Enden er bleven, men jeg formoder, at Bedrageren beholdt de 200 Rd. — Af lignende Beskaffenhed er ogsaa en anden bekjendt Sag, hvor en Embedsmand ved Lotteriet ved Bedrageri havde vidst at tilvende sig et stort Antal Gevinster. Der var ingen af Spillerne, der kunde sige, at, hvis Embedsmanden ikke havde gjort dette, de da vilde have vundet, og, hvad Lotteriet angaaer, saa kunde det heller ikke sige, at det havde mistet Pengene; thi havde han ikke tilvendt sig Gevinsterne, saa vilde andre Spillere kunne have faaet dem. Den Gang antog man, som jeg synes rigtignok med svag Hjemmel, at den Mand, der havde tilvendt sig Pengene ved sit Bedrageri, burde erstatte Lotteriet dem. Det vil forøvrigt let sees, at der kan tænkes mange saadanne Tilfælde, hvor en Forbryder findes i Besiddelse af Kostbarheder eller Penge, som det er givet, at han har tilvendt sig ved sin Forbrydelse, men som der ikke findes nogen Person, der kan gjøre Krav paa, og mit Forslag gaaer nu ud paa, at under saadanne Omstændigheder skal Forbryderen ikke nyde godt af Gjenstandene for sin Forbrydelse. Naar ingen Anden har noget bestemt Krav paa Gjenstandene, saa skulle de være forfaldne til det Offentlige, og Justitsministeriet skal da i